

Anton Vodnik:

Sveti zidarji.

Vedno budni čuvarji zvezdnih templjev
na nedozidanih stolpih
vihtijo svoje svetilke,
da nas zbudijo iz ozkih noči
njihove ure,
ki nikoli ne gasnejo v nebeški večer ali noč,
nikoli trudne od svojega zlatega teka...

Belo vihtijo svoje svetilke:
Pomladni zidarji!
Vrnite rože svojim nevestam,
če vas omamlja njihovo vino
v spanje bolešno!
Razgrizite s svojih tilnikov in rok
črne okove njihovih las,
ki vas uspavajo s svojim dehtenjem!
Bodite na straži,
da ne zavdajo vam strupa v vročih solzah,
s katerimi močijo ustnice vaše,
da pozabili okus bi po sinjih vetrovih pomladnih
in po oblakih belih...

Pomladni zidarji!
Na naše stolpove, da dozidamo tempelj zvezdál!
Da bodo kristalni zvonovi srcé vsega stvarstva!
Da bistri studenci njihovih pesmi
prepevali bodo pod vsakim oknom!...

Na sinjih stolpovih — ne glejte navzdol,
kot da bi pale iz rok vam svetilke!
Glejte na prvega angela,
ki štel bo udarce vaših kladiv,
mereč po kazalcih zlatih jih ur!

Pazite na svoje svetilke!
Bodite na straži,
da ne storijo v blodnosti lepe neveste vas težkih...
da ne omahnete v noč! —